

РЕШЕНИЕ

№ 6482

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6681** по описа за **2021** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Е. Д. Г., чрез пълномощник адв. С., против решение от 10.05.2021г., постановено по н.а.х.д. № 472/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-021942/11.12.2020г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция” СДВР.

В касационната жалба са наведени доводи, че съдебното решение, в частта, с която е потвърдено наказателното постановление, е порочен съдебен акт. Сочи се, че АУАН е съставен в нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, както и извън тримесечния срок по чл. 34 от ЗАНН. Твърди се, че не е доказано извършването на вменените нарушения. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция”, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните

по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното: Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 03.06.2020г., около 11:30 часа, в [населено място] по [улица]жалбоподателят Г. управлявал лек автомобил „Т. А.” с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]към [улица], като срещу магазин „Б.” поради движение на несъобразено разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удране в него, когато то намали скоростта или спре рязко, настъпило пътнотранспортно произшествие между управлявания от него автомобил и спирация пред него лек автомобил „О. Ф.” с рег. № 4230 ВХ. След удара между двете превозни средства жалбоподателят напуснал мястото на пътнотранспортното произшествие без да уведоми органите на МВР.

Св. Б., другият участник в ПТП, сигнализирайки органите на МВР, на мястото на инцидента пристигнал АП 91-1, като св. К. – мл. автоконтрольор в ОПП СДВР съставил протокол за ПТП № 1 рег. № 5296/03.06.2020г.

Въз основа на протокола за ПТП и декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП от собственика на автомобила бил съставен АУАН против жалбоподателя Г. за това, че е нарушил разпоредбите на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушенията и дадена им аналогична правна квалификация, е издадено обжалваното НП, с което по т. 1 на жалбоподателя Г. е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП, а по т. 2 са му наложени глоба в размер на 150 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 3 месеца, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели К. /служител на ОПП СДВР, съставил протокола за ПТП/ и Б. /другият участник в ПТП/, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетелите, като е счел, че същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не съдържат противоречия помежду си и са логични и ясни.

Софийският районен съд, преценявайки събраните доказателства, е направил извод, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че визираните в наказателното постановление административни нарушения са безспорно установени, но наложените наказания за нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП необосновано са определени над минималния предвиден в закона размер. Съдът е потвърдил НП в частта по т. 1 и го е изменил в частта по т. 2 досежно размера на наложените наказания, като е намалил глобата от 150 лв. на 50 лв. и лишаването от право да управлява МПС от 3 месеца на един месец.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция, която, на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК, препраща към тях.

В касационната жалба по същество се повтарят доводите, поддържани и пред въззивната инстанция.

На първо място се сочи, че в нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗДвП АУАН е съставен в присъствието само на един свидетел. По този повод решаващият състав на СРС правилно е посочил, че в случая е налице хипотезата на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН - нарушението е установено въз основа на официален документ по смисъла на чл. 93, т. 5 от НК, какъвто безспорно е протоколът за ПТП, поради което за съставянето на АУАН не е било необходимо присъствието на свидетели.

Законосъобразно съдът е отхвърлил като неоснователни възраженията на жалбоподателя за изтекла погасителна давност за съставяне на АУАН. Процесният АУАН е съставен в тримесечния срок от откриването на нарушителя съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. В случая твърдяното нарушение е извършено на 03.06.2020г. Това обаче не е датата на откриване на нарушителя. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Следователно нарушителят се смята за открит, едва когато собственикът на МПС попълни декларацията по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. В случая собственикът на МПС е попълнил декларацията на 22.10.2020г., а АУАН е съставен на 23.10.2020г., т.е. в рамките на 3-месечния срок от откриване на нарушителя и в рамките на една година от извършването му.

Настоящият състав на касационната инстанция напълно споделя и изводите на въззивния съд за доказаност на вменените нарушения.

В съдебното производство фактическите констатации, отразени в АУАН, нямат обвързващата доказателствена сила, каквато имат за административнонаказващия орган в производството по налагане на административно наказание по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 13, ал. 1 от НПК районният съд в пределите на своята компетентност е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай за установяване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съдът е събрал показанията на свидетеля К., съставил протокола за ПТП, и свидетеля Б., водач на другото МПС, участвало в ПТП. Свидетелите са дали ясни, конкретни и непротиворечиви показания, които законосъобразно са кредитирани от съда при формиране на фактическите му изводи. Показанията на свидетелите категорично потвърждават констатациите, отразени в АУАН и НП, че водачът на МПС се е движил на несъобразно разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, поради което не е могъл за избегне удар с него, когато то е спряло рязко. В резултат на това е настъпило ПТП между двете превозни средства, като водачът Г. е напуснал мястото на ПТП без да уведоми органите на МВР.

По делото не са събрани доказателства, оборващи фактическата обстановка, описана в АУАН и НП. Не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърденията на жалбоподателя, че св. Б. се е движел в платното за насрещно движение, навлязъл е в неговата лента за движение и му е отнел предимството, като така се е стигнало до настъпване на ПТП.

Законосъобразно съдът е приел, че вмененото нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП е безспорно доказано, както от обективна, така и от субективна страна, за което на нарушителя правилно е наложена глоба във фиксиран размер от 200 лв., на основание

чл. 179, ал. 2, предл. 2 от ЗДвП.

Съдът споделя изводите на районния съд за доказаност и на другото вменено нарушение, квалифицирано като такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Според последната разпоредба, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. По делото не е спорно, че между участниците в произшествието не е било постигнато съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, поради което жалбоподателят Г., напускайки местопроизшествието, е осъществил състава на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Недоказани са останали твърденията му, че е бил заплашван от св. Б. и че е бил изнудван от същия за парична сума, поради което си е тръгнал без да уведоми органите на МВР.

За установеното нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, което представлява нарушение на задълженията на участник в пътнотранспортно произшествие, санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. Законосъобразно съдът е приел, че наказващият орган необосновано е наложил наказания над установения от закона минимум, като е редуцирал и двата вида наказания до регламентирания минимален размер.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.05.2021г., постановено по н.а.х.д. № 472/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-021942/11.12.2020г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: